

Hanna Mackiewicz

Lubawa, st. III (działka 630), gm. loco,
woj. olsztyńskie, AZP 30-54/-

Informator Archeologiczny : badania 30, 300-301

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zachowały się ślady fosy, przez którą przerzucony był, jak wynika z inwentarza z 1782 r., drewniany mostek.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ w Łodzi Oddział w Sieradzu. Badania nie będą kontynuowane.

KWIDZYN-

Stare Miasto, st. 3,
gm. loco,
woj. elbląskie,
AZP 25-46-11

• miasto średniowieczne i nowożytne (1233-1945 r.)

Ratownicze, przedinwestycyjne badania archeologiczno-architektoniczne, przeprowadzone przez dr. Antoniego Pawłowskiego (Pracownia Archeologii, Dokumentacji Architektonicznej i Konserwacji Zabytków). Finansowane przez miasto Kwidzyn. Kontynuacja prac podjętych w 1995 r. Przebadano powierzchnię około 220 m².

Badania objęły obszar kamienicy nr 2 w zachodniej pierzei dawnego rynku wraz z jej podcieniem i partią obszaru dawnego rynku przylegającą od wschodu oraz z częścią podwórka usytuowanego przy jej zachodniej ścianie. Zadokumentowano odsłonięte relikty archeologiczne oraz odkryto bogate nawarstwienia kulturowe (zarówno w obrębie kamienicy, jak i przed jej ścianą szczytową, czyli na obszarze rynku). Pod podcieniem kamienicy oraz w bezpośrednim jego sąsiedztwie odsłonięto pozostałości dwóch spalonych budynków drewnianych (chat), co sugeruje odmienne rozplanowanie budowy istniejącej w tym rejonie miasta do początku XVII w. W obrębie wykopów badawczych uchwycono poziom zabudowy średniowiecznej, co pozwala na podjęcie rozważań na temat najstarszej zabudowy lokacyjnego miasta.

Materiały przechowywane są w Muzeum w Kwidzynie, dokumentacja w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Lernbarg, st. 95,
gm. Jabłonowo Pomorskie,
woj. toruńskie

patrz: neolit

Lidzbark Warmiński, st. XX,
wykop 7, gm. loco,
woj. olsztyńskie

patrz: późne średniowiecze

Linie, st. 24, gm. Pniewy,
woj. poznańskie

patrz: młodszy okres przedrzymski- okres wpływów rzymskich

Lubawa, st. III
(działki 529, 531),
gm. loco, woj. olsztyńskie

patrz: późne średniowiecze

LUBAWA, st. III
(działka 630),
gm. loco,
woj. olsztyńskie,
AZP 30-54/-

• miasto średniowieczne i nowożytne (XV-XIX w.)

Badania wykopaliskowe, wyprzedzające inwestycję budowlaną, przeprowadzone w dniach od 19 sierpnia do 3 września przez mgr Hannę Mackiewicz (ARCHEO-ADAM). Finansowane przez inwestorów prywatnych: J. Bednarczyka, J. Kaczyńskiego i Wójtowicza. Pierwszy sezon badań. Badaniami objęto teren działek budowlanych o numerach geodezyjnych 630/1, 630/2, 630/3 i 630/8. Wykop, wytyczony zgodnie z projektem realizacyjnym, miał kształt nieregularnego wieloboku o wymiarach około 3 x 26 x 7 x 25,4 m i usytuowany został w północnej pierzei rynku, w jego północno-wschodnim narożniku, u wylotu ul. Grunwaldzkiej. Przebadano powierzchnię 140 m².

W części zachodniej, na odcinku około 19 m (18,8) wykop sąsiadował z budynkiem posadowionym na słabych fundamentach kamiennych (przestrzenie między kamieniami wypełniono gliną). Ze względu na konieczność podbijania fundamentów prace na tym odcinku prowadzono etapowo. Wykonano rzut poziomy z pozostałościami fundamentów kamienno-ceglanych i piwnic zabudowy XIX-wiecznej. Uchwycono między innymi dwa pomieszczenia piwniczne, przesklepione kolebkowo, zbudowane z cegły rozbiórkowej o wymiarach 300-310 x 140-145 x 70-75 mm, łączonej na zaprawę wapienno-piaskową. W części północno-wschodniej budynek był niepodpiwniczony. Pomieszczenia piwniczne stanowią pozostałość dwóch sąsiadujących ze sobą kamienic, które zostały wzniesione na terenie jednej, pierwotnie istnie-

jącej w tym miejscu parceli w północnej pierzei rynku. Zapewne w wyniku podziałów parcela, która początkowo miała szerokość 2 prętów (dla Lubawy jest to 9,18 m) została podzielona na dwie części, które w czasach późnonowożytnych zostały zabudowane dwiema kamienicami, mającymi na granicy ze sobą jeden wspólny fundament, którego reliktów odsłonięto między innymi w wyniku badań archeologicznych. Niestety nie natrafiono na pozostałości zabudowy późnośredniowiecznej i wczesnonowożytnej, która prawdopodobnie została zniszczona przez podpiwniczone budynki późnonowożytne. W części północnej wykopu uchwyciono jedynie fragmentarycznie niezakłócone nawarstwienia kulturowe, które można wiązać z wcześniejszymi okresami funkcjonowania miasta, nie wcześniejszymi jednak niż wczesnonowożytne, a więc pochodzące z końca XV i z XVI wieku. Pozyskano tu stosunkowo niewielką, jak na warunki miejskie, ilość przedmiotów zabytkowych w postaci ceramiki (146 fragmentów), metali (3 fragmenty) oraz bardzo nielicznych fragmentów kafli (2). Jeżeli chodzi o ceramikę, to wystąpiły tu naczynia wypalane zarówno w atmosferze utleniającej, jak i redukcyjnej. Do najciekawszych form należy między innymi fragment XVIII-wiecznego trójnóżka wypalonego w atmosferze utleniającej i polewanego jasnobrązową polewą. Z pozostałych naczyń ceglanych należy wymienić duży fragment misy zdobionej białymi, równoległymi względem siebie, poziomymi paskami; fragment wylewu niewielkiego naczynia obustronnie polewanego brązową polewą oraz fragment wylewu garnka o barwie beżowo-brunatnej. Wszystkie fragmenty można datować na XVII i XVIII w., a więc okres nowożytny. Starsze chronologicznie są niewątpliwie niektóre naczynia siwe – z najciekawszych form można wymienić fragmenty wylewów garnków oraz duży fragment pokrywy z guzikowatym uchwytem. Fragmenty te można datować ogólnie na okres od końca XV do 1 połowy XVII w., choć wystąpiły tu także mało charakterystyczne fragmenty, w dodatku wtórnie przepalone, które można datować na okres od XVII do XVIII wieku. Bardzo ciekawym egzemplarzem jest fragment wylewu kufla z kamionki tzw. Westerwaldzkiej, który można datować na drugą ćwierć XVIII wieku.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w archiwum PSOZ w Olsztynie.

Badania nie będą kontynuowane.

Lublin-Rynek 11,
gm. *loca*, woj. legnickie

patrz: późne średniowiecze

ŁEKNO, st. Ł19,
kościół św. Krzyża,
gm. Wągrowiec,
woj. piłskie,
AZP 43-31/3

- kościół późnośredniowieczny i nowożytny (XV–XIX w.)
- cmentarz szkieletowy późnośredniowieczny i nowożytny

Badania przeprowadzone przez dr. hab. Andrzeja M. Wyrwę (Ekspedycja Archeologiczna „Łekno” przy Instytucie Historii im. Adama Mickiewicza w Poznaniu). Drugi sezon badań.

Ustalono, że po kościele Świętego Krzyża, zbudowanym w 1444 r. na przedmieściu Łekna, zwanym Prawo Polskie, pozostały nieliczne, luźne reliktów w postaci rozrzuconych w obrębie badanych wykopów kamieni, najprawdopodobniej po podmurówce pod drewnianą konstrukcję świątyni, oraz płytek posadzkowych, fragmentów szkieł witrażowych i ceramiki naczyniowej. Ze względu na zniszczenie pierwotnych układów stratygraficznych i ewentualnych podziemnych reliktów obiektu (m.in. przez transeje z czasów II wojny światowej), nie zdołano odtworzyć rozplanowania przyziemia kościoła. Rozpoznano natomiast duży fragment cmentarza, na którym odsłonięto kilkanaście grobów osobników różnej płci. Oprócz grobów ziemnych odkryto obstawę grobową i ceglany grobowiec kopułkowy, w którym znajdowało się już tylko osarium z kośćmi kilku zmarłych. W niektórych grobach zachowały się szczątki desek trumiennych. Znalaziono też niewielkie fragmenty tkanin z obicia trumny oraz monety z XVIII w. W trakcie eksploracji warstw wydobyto duże ilości żelaznych gwoździ, którymi zbijano konstrukcje drewniane trumien i najprawdopodobniej kościoła, oraz ceramikę naczyniową. Badania zakończono.

ŁĘCZNA-Podzamcze, st. 2,
gm. *loca*,
woj. lubelskie,
AZP 76-84/1

- zamek (XV–XIX w.)

Badania wykopaliskowe przeprowadzone przez dr. hab. Irenę Kutyłowską (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie) w ramach praktyk studenckich. Pierwszego sezonu badań. Reliktów zamku poszukiwano w maju 1996 r. w południowo-zachodniej partii wyniesienia Podzamcze (mgr J. Ścibor z Muzeum Regionalnego w Łęcznej). Latem tegoż roku założono w sąsiedztwie wykopów z maja 3 kolejne wykopy, o łącznej powierzchni 20 m².